

cip må antages at være gældende efter den danske retsplejelov, jf. herved §§ 344, stk. 1, og 362.

Forslaget, som har sammenhæng med forhandlingsprincippet og ønsket om større umiddelbarhed, har til formål på en tydelig måde at afgrænse, hvilket mundtligt og skriftligt materiale retten kan og skal tage hensyn til ved sin afgørelse.

Konsekvensen af forslaget er, at påstande, anbringender og beviser, som måtte være kommet frem under forberedelsen af sagen, men som ikke bliver gentaget eller dokumenteret ved oplæsning under hovedforhandlingen, ikke kan tages i betragtning. Retsformanden bør være opmærksom på dette ved sin vejledning af parterne.

Tilkendegivelser

Til § 241

Bestemmelsen giver mulighed for, at retten også ved hovedforhandlingens afslutning kan søge sagen forlig. Den gældende retsplejelov indeholder ikke en tilsvarende bestemmelse, men ordningen finder i et vist omfang anvendelse i praksis, hvilket også er tilfældet i Danmark.

Det foreslås således, at retten, før en sag optages til dom, kan komme med en mundtlig eller skriftlig tilkendegivelse, som indeholder et forslag til forlig af sagen. Tilkendegivelsen kan indeholde en forhåndstilkendegivelse fra retten om, hvad en eventuel afgørelse vil gå ud på, eller den kan indeholde et forligsforslag ud fra friere overvejelser. Det skal tydeligt fremgå, hvilken type tilkendegivelse der er tale om, så parterne ikke fejlagtigt får opfattelsen af, at sagen er afgjort ved en tilkendegivelse, som indeholder et forligsforslag ud fra friere overvejelser. Parterne kan gives en kortere frist til at overveje, om tilkendegivelsen giver anledning til forlig. Er dette ikke tilfældet, optages sagen straks til dom.

Bestemmelsen må ikke tjene som undskyldning for ikke på et tidligere tidspunkt at søge sagen forlig, jf. herved § 178, stk. 1 og 3.

Uanset at parterne ikke tidligere har ønsket at forlige sagen, bør mulighederne for forlig efter tilkendegivelse undersøges, idet parterne kan have ændret opfattelse. Dette kan bl.a. være sket som følge af det, der er kommet frem under bevisførelsen eller som følge af rettens tilkendegivelse vedrørende et omstridt faktisk eller retligt spørgsmål.

Selv om den ene part måtte få fuldt medhold ved rettens tilkendegivelse, bør en sådan fremsættes.

Afgørelse på skriftligt grundlag

Til § 242

Bestemmelsen fastsætter kriterier for, hvornår retten kan træffe afgørelse på skriftligt grundlag. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i den gældende retsplejelov, men det forekommer i praksis, at der træffes afgørelse på skriftligt grundlag. I forhold til denne praksis indeholder den foreslåede bestemmelse en stramning af kriterierne for, hvornår der kan træffes afgørelse på skriftligt grundlag. I Danmark kommer afgørelse på skriftligt grundlag kun på tale i 2. instans, jf. herved bl.a. den danske retsplejelovs § 387.

I henhold til bestemmelsen foreslås det, at retten undtagelsesvis kan beslutte, at en sag helt eller delvis skal afgøres på skriftligt grundlag, hvis parterne enige om det, og hensynet til sagens behandling ikke taler imod en sådan fremgangsmåde. I modsætning til, hvad der gælder, hvis sagen afgøres efter afholdelse af hovedforhandling, er grundlaget for afgørelsen det (skriftlige) processtof, som er kommet frem under forberedelsen af sagen.

Med bestemmelsen lægges der op til, at afgørelse på skriftligt grundlag kun kan finde sted i begrænset omfang. Dette er som nævnt en ændring af gældende praksis, hvorefter der oftere træffes afgørelse på skriftligt grundlag.

Afgørelse på skriftligt grundlag forventes efter de foreslåede kriterier navnlig at kunne komme på tale i tilfælde, hvor faktum er ubestridt, og hvor afgørelsen derfor alene beror på fortolkningen af retsregler, hvorom parterne forinden har haft lejlighed til at udtale sig.

Kapitel 20

Sagsomkostninger

Til § 243

Bestemmelsen angår spørgsmålet om afholdelse af omkostningerne til vidneførelse – herunder udgifter til ophold og transport for et vidne, som er indkaldt til at afgive forklaring for retten et andet sted end der, hvor vidnet har fast ophold. Den gældende regel herom fremgår af kapitel 2, § 24, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 249 af 22. april 1991 om afholdelse af udgifter i forbindelse med behandlingen af retssager i Grønland § 4.

Det foreslås, at omkostninger til vidner skal afholdes af det offentlige. Dette svarer til den gældende ordning, men afviger fra ordningen i Danmark, hvor sådanne omkostninger påhviler parterne. Som en undtagelse hertil foreslås det, at en part, som taber sagen